

התכנסות לציון עשרה בטבת תשע"ז

ביום רביעי י"ג בטבת, התקיימה במכללה התכנסות לציון עשרה בטבת, יום הקדיש הכללי. הרב ד"ר שחר רחמני ומר מיכאל אוריך הביאו בפני התלמידות וצוות המורים עדויות על הצלה, סיכון עצמי והרבה אמונה ובטחון. דוגמה מרגשת להצלה של יהודים על ידי יהודים תיאר הרב ד"ר שחר רחמני. הוא הציג את המקרה של אליעזר לנדאו מקרקוב, שבזכות עסקיו, קשריו האישיים עם הנאצים ותושייתו, הצליח לבטל גזרות ולהציל יהודים רבים, תוך סיכון עצמו ובני משפחתו. זכותו עמדה לו בהגיעו לבודפשט – לשם הגיע עם מסמכים מזויפים.

מר מיכאל אוריך הביא את סיפורו האישי – סיפור של ילד (יליד 1934) שהופרד מהוריו ונמסר למשפחה נוצרית ששמרה עליו לכל אורך המלחמה, גם כשבני המשפחה הזו הועברו כשבויי מלחמה למחנה בוכנוואלד שבגרמניה. מיכאל חזר וציין את הברות הרוחנית שלו, למשל, כשהיה עליו להחליט בגיל אחת עשרה אם להיות יהודי או נוצרי. שורשיו העמוקים במסורת היהודית, אמונתו וההשגחה הם שכיוונו אותו, לדעתו, לבחור בדרך היהודית. הוא נשאר לבד, ללא משפחה, אבל הצליח לשמור על רוח האמונה, להקים בית נאמן בישראל וללכת בדרך התורה.

בזמן שנותר לאחר הרצאתו, הופנו אל מיכאל שאלות אמוניות. התלמידות תהו על כוחה של העמידה הרוחנית שלו, על הביטחון והאופטימיות שליוו אותו ועל הדילמות המוסריות שהיה עליו להתמודד איתן במהלך שנות המלחמה. בנימה אבהית וסבלנית הוא חזר והסביר לתלמידות שהביטחון שלו בקב"ה ובהשגחה הפרטית לא נפגם והיה איתן וברור לכל אורך הדרך. למרות ש"בגיל 8 הייתי צריך לקבל החלטות של בחור בן 18", הוא לא נכנע וקבל הכול באהבה. הוא היה עסוק בהישרדות, בהסתכלות קדימה ובעידוד עצמי, תוך שהוא בטוח שה' לא עוזב אותו. זה מה שחיזק בו את האמונה ואת ההחלטה להמשיך את חייו בארץ ישראל כיהודי ירא שמים.

ההתכנסות עוררה הדים רבים של התרגשות ואהדה. זמן רב לאחר סיום המפגש המשיכו התלמידות לדון בנושאים שהועלו, בהשלכותיהם ובלקחים הנלמדים מן המקרים שתוארו בהתכנסות.